

Píseň písní

¹ Píseò nejpøedníjší z písní Šalomounových. ² Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno. ³ Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protož ti mladice milují. ⁴ Táhníž mne, a pobíhnem za tebou. Uvedliti mne král do pokojů svých, plésati a veseliti se v tobì budeme, a vychvalovati milosti tvé více než víno; upøímí milují ti. ⁵ Jsem^t èerná, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony Šalomounovy. ⁶ Nehleíte na mne, že^t jsem snídá, nebo jsem obhoøela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se proti mnì, postavili mne, abych ostøíhala vinic, a vinice své nehlídala jsem. ⁷ Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš? Kde dáváš odpoèinutí o poledni? Nebo proè mám býti tak jako pobíhlá øei stádích tovaryšů tvých? ⁸ Jestliže nevíš, ó nejkrašší mezi ženami, vyjdi po šlepíjích ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýøů. ⁹ Jízdí v vozích Faraonových øipodobòuji ti, ó milostnice má. ¹⁰ Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi. ¹¹ Ozdob zlatých nadíláme tobì s promìnami støíbrnými. ¹² Dotud, dokudž král stolí, nardus mùj vydává vůni svou. ¹³ Svazèek mirry jest mi milý mùj, na prsech mých odpoèívaje. ¹⁴ Milý mùj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi. ¹⁵ Aj, jak jsi ty krásná, øøitelkynì má, aj, jak jsi krásná! Oèi tvé jako holubièí. ¹⁶ Aj, jak jsi ty krásný, milý mùj, jak utíšený! I to lùže naše zelená se. ¹⁷ Trámové domù našich jsou z cedrù, a pavlaèe naše z boroví.

2

¹ Já jsem růže Sáranská, a lilium při dolinách. ² Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi pannami. ³ Jako jablko mezi dřívím lesním, tak milý můj mezi mládenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla sedít, a sedím⁺; nebo ovoce jeho sladké jest ústům mým. ⁴ Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mně. ⁵ Očerstvětež mne těmi flašemi, posilte mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí, ⁶ Levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne. ⁷ Zavazují⁺ vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtěl. ⁸ Hlas milého mého, aj, on⁺ se béøe, skáøe po tich horách, poskakuje na tich pahrbcích. ⁹ Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stínou naší, vyhlédá z oken, patøí skrze møíži. ¹⁰ Ozval se milý můj, a øekl mi: Vstaò, přítelkyně má, krásná má, a při. ¹¹ Nebo aj, zima pominula, prška pøestala a odešla. ¹² Kvítíøko se ukazuje po zemi, øas prozpívování pøišel, a hlas hrdliøky slyší se v krajině naší. ¹³ Fík vypustil holiøky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má, a při. ¹⁴ Holubiøko má, v rozsedlinách skalních, v skryši pøíkré, ukaž mi oblíøej svůj, necha⁺ slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a oblíøej tvůj žádostivý. ¹⁵ Zlapejte nám lišky, lišky maliøké, ješto škodu dělají na vinicích, ponìvadž vinice naše kvete. ¹⁶ Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi lilium. ¹⁷ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti, navratíž se, pøipodobni se, milý můj, srně neb mladému jelenu na horách Beter.

3

¹ Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.

² Již tedy vstanu, a zchodím místo; po ryncích i po ulicích hledati budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho. ³ Našli mne ponocní, kteříž chodí po městě. Viděli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má? ⁴ A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodičky své. ⁵ Pøisahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl. ⁶ Která jest to, jenž vstupuje z pouště jako sloupové dymu, okouřena jsuc mirrou a kadidlem, dražším nad všelijaký prach apatekáøský? ⁷ Aj, lože Šalomounovo, okolo nihož šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských, ⁸ Vše vládnoucích meem, vycvičených v boji, z nichž jeden každý má svůj meè pøi boku svém z pøíèiny strachu noèního. ⁹ Schranu vystavil sobě král Šalomoun z dříví Libánského, ¹⁰ Pøi níž udílal sloupy støbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové, vnitøek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských. ¹¹ Vyjdíte a pohleíte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v koruně, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddáváníí jeho a v den veselí srdce jeho.

4

¹ Aj, jak jsi ty krásná, pøítelkyni má, aj, jak jsi krásná! Oèi tvé jako holubièi mezi kadeøi tvými, vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vídati na hoøe Galád. ² Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednotejných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěm, a mezi nimiž není žádné neplodné. ³ Jako provázek z hedbáví èerveného dvakrát barveného rtové tvoji, a øeè tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeøi tvými. ⁴ Hrdlo tvé jest jako viže Davidova, vystavená k chování zbroje, v

níž na tisíce pavéz visí, vše štítu mužů udatných. ⁵ Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních, jenž se pasou v kvítí. ⁶ Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoře mirrové a pahrbku kadidlovému. ⁷ Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a není na tobě poškvrny. ⁸ Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových. ⁹ Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním okem svým, a jedinou toěnicí hrdla svého. ¹⁰ Jak utišené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůně mastí tvých nade všechny vonné vůci. ¹¹ Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vůně roucha tvého jako vůně Libánu. ¹² Zahrada zaměená jsi, sestro má choti, vrchovišti zaměené, studnice zapečetěná. ¹³ Výstělkové tvoji jsou zahrada stromů jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu, ¹⁴ Nardu s šafránem, prustvorce s skořicí, a s každým stromovým kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními vůcmi vonnými. ¹⁵ Ó ty sám vrchovišti zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu. ¹⁶ Vůj, vůtěstěku půlnoční, a půi, vůtěstěku polední, provůj zahradu mou, a^t tekou vonné vůci její, a a^t půjde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.

5

¹ Půišel^t jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám mirru svou i vonné vůci své, jím plást svůj i med svůj, pijí víno své a mléko své. Jezte, půátelé, píte a hojně se napíte, moji milí. ² Spávám^t, a však srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubiěko má, upůimá má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeě mé krupěji nočních. ³ Svlékla

jsem sukni svou, kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káleti? ⁴ Milý můj sáhl rukou svou skrze dvéře, a vnitřnosti mé pohnuly se ve mni. ⁵ I vstala jsem, abych otevřela milému svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých, mirra tekutá na rukovitech závory. ⁶ Otevřela^t jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pominul. Duše má byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi. ⁷ Nalezše mne strážní, kteříž chodí po městě, zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se mne strážní zdí městských. ⁸ Zavazují vás přísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí. ⁹ Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ? ¹⁰ Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíců jiných. ¹¹ Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeřavé, černé jako havran. ¹² Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti. ¹³ Líce jeho jako záhonkové vonných vůcí, jako květové vonných vůcí; rtové jeho jako lilium prýštící mirru tekutou. ¹⁴ Ruce jeho prstenové zlatí, vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; břicho jeho stkvílost slonové kosti zafiry obložené. ¹⁵ Hnátové jeho sloupové mramorové, na podstavcích zlata nejčistšího založení; oblíbený jeho jako Libán, výborný jako cedrové. ¹⁶ Ústa jeho přesladká, a všecken jest přežádostivý. Takový^t jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské. ¹⁷ Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.

6

¹ Milý můj sstoupil do zahrady své, k záhonkům vůcí

vonných, aby pásl v zahradách, a aby zbíral lilium. ² Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium. ³ Krásná jsi, přítelkyně má, jako Tera, pikná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci. ⁴ Odvrát oči své od patření na mne, nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád. ⁵ Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěma, a mezi nimiž není žádné neplodné. ⁶ Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými. ⁷ Šedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladíc bez počtu; ⁸ Jediná jest však má holubice, má upomíná, jedinká při matce své, nepoškrvinná při své rodiče. Spatřivše ji dcery, blahoslavily ji, královny a ženiny chválily ji, okouce: ⁹ Která jest to, kterouž viditi jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci? ¹⁰ Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloni zrnaté. ¹¹ Nezviděla jsem, a žádost má ponukla mne na vůz přednějších z lidu mého. ¹² Navrát se, navrát, ó Sulamitská, navrát se, navrát, ať na tě patříme. Co užijete na Sulamitské? Jako zástup vojenský.

7

¹ Jak jsou krásné nohy tvé v stěvicích, dcero knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného řemeslníka. ² Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje; břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím. ³ Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srnících. ⁴ Hrdlo tvé jako víže z kostí slonových, oči tvé rybníci v Ezebon podlé brány Batrabbim, nos tvůj víže Libánská patřící k Damašku. ⁵ Hlava tvá na tobě jako Karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král přivázán by byl na pavlaěích. ⁶ Jak jsi ty krásná, a jak utišená, ó milosti přerozkošná! ⁷ Ta postava

tvá podobna jest palmì, a prsy tvé hroznùm. ⁸ Øekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnu vrchù jejích. Nechaz' tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vůni chøípí tvých jako jablek vonných. ⁹ Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upøímnost, pùsobící, aby i tìch, jenž spí, rtové mluvili. ¹⁰ Já jsem milého svého, a ke mnì jest žádost jeho. ¹¹ Poì, milý mùj, vyjdìme na pole, pøenocujme ve všech. ¹² Ráno pøivstaneme, na vinice pohledíme, kveteli vinný kmen, již-li se ukázal zaèátek hroznù, kvetou-li jablka zrnatá, a tu^t dám tobì milosti své. ¹³ Pìkná jableèka vydala vůni, a na dveøech našich všecy rozkoše nové i staré, milý mùj, zachovala jsem tobì.

8

¹ Ó bys byl jako bratr mùj požívající prsí matky mé, abych tì naleznuc vni, políbila, a nebyla zahanbena. ² Vedla bych tì, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyuèoval; a já^t bych dala pítí vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých. ³ Levice jeho pod hlavou mou, a pravici svou objímá mne. ⁴ Pøísahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtìl. ⁵ Která jest to, jenž vstupuje z poušti, zpolehši na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tì; tu^t tebe poèala matka tvá, tu^t tì poèala rodièka tvá. ⁶ Položìž mne jako peèet na srdce své, jako peèetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí øeøavé, plamen nejprudší. ⁷ Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho øeky zatopí. Kdyby nikdo dáti chtìl všecen statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrnut by byl. ⁸ Sestru máme malièkou, kteráž ještì nemá prsí. Co uèiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude øeè o ní? ⁹ Jestliže jest zed, vzdìláme na

ní palác stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je deskami cedrovými. ¹⁰ Já jsem zed, a prsy mé jako vřže; takž jsem byla před oěma jeho, jako nacházející pokoj. ¹¹ Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý pøinášel za ovoce její tisíc stříbrných. ¹² Ale vinice má, kterouž mám, pøede mnou jest. Mijž sobì ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě stì ti, kteříž ostøihají ovoce jejího. ¹³ Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, pøáteleé pozorují hlasu tvého, ohlašujž mi se. ¹⁴ Pospíš, milý můj, a pøipodobni se k srni nebo mladému jelenu, na horách vonných vůcí.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition
of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmo Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2018-11-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 12 Mar 2019 from source files dated 5 Mar 2019

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900